EMEKÇİ'den
MEKTUP



Mihri Belli tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

YIL: 1 — SAYI: 4 25 ŞUBAT 1975 FİYATI: 150 Krş.

TÜRKİYE EMEKÇİ PARTİSİ

KURULDU

Türkiye Emekçi Partisi Tüzüğünün amaç maddesini aşağıda sunuyoruz:

Türkiye Emekçi Partisi (Parti) Türkiye işçi sınıfının öncü birliği niteliğinde bir sosyalist örgüttür. Tüm Türkiye halkının gerçek mutluluğu tadacağı, toplumun tüm bireylerinin maddi, manevi açılıp gelişme olanaklarına kavuşacağı düzenin sosyalizm olduğuna inanır. Ancak Türkiye toplumu sosyalist kuruluş aşamasına varabilmek için siyasi, iktisadi ve tüm alanlarda ulusal bağımsızlığı gerçekleştirmek, feodal kalıntıların temizlenmesi ve her türlü çağ dışı ilişkilere son verilmesi anlamında demokrasiyi kurmak zorundadır. Ayrıca, kent ve köy emekçilerinin iktisadi ve siyasi mücadelesi, en elverişli koşullarda bağımsız ve demokratik bir toplumda verilebilir. Bundan ötürü, Parti, bağımsızlık ve demokrasinin en içten, en tutarlı savunucusudur ve Programında gösterilen hedefe «Tam Bağımsız ve Gerçekten Demokratik Türkiye» hedefine ulaşmak için emekçi kitleleri seferber etmeyi başlıca görevi sayar.

Parti işçi sınıfının olduğu gibi, yoksul köylülüğün de en bilinçli unsurlarını çatısı altında birleştirmek görevindedir. Parti bağımsızlık ve demokrasi uğruna mücadelenin ancak toplumun tüm demokratik sınıf ve zümrelerinin, işçi sınıfının demokratik önderliğinde, bir Yurtsever Cephe dayanışması içinde başarıyla verilebileceğine inanır ve demokratik güçlerin birlik ve dayanışmasını gerçekleştirmek için kendine düşeni yapar.

Parti, Türkiye sosyalist hareketinin tarihî mirasçısı ve sürdürücüsüdür. Anayasanın ve kanunların sağladığı hak ve özgürlükleri sonuna kadar kullanır ve programını gerçekleştirmek için siyasî faaliyette bulunur.

Türkiye Emekçi Partisi Kurucuları:

Hüseyin Dönmez - işçi, Şevki Akşit - yazar, Erol Yüce - işçi, Haydar Maho - köy emekçisi, Vecdi Özgüner - muhasebeci, Sefer Yılmaz - işçi, Mustafa Keskin - köy emekçisi, Şaban Ormanlar - mimar, Faik Kalkavan - işçi, Mihri Belli - iktisatçı, Mustafa Özçelik - işçi, Halil Oyman - emlâkçı, Baha İnalkut - hukukçu, Esat Meral - seyyar satıcı, Erdoğan Çiğdemoğlu - avukat.

Türkiye Emekçi Partisi (TEP) kurucuları 23 Şubat cumartesi günü ilk toplantılarını yapmışlardır. Kurucular heyeti, önce Parti'ye üye olmak için başvuranların üyelik işlemini tamamlamış, merkez organlarının seçimine geçilmiştir.

Yapılan seçim sonucu oybirliği ile Genel Başkanlığa Mihri Belli seçilmiştir. Yapılan görev bölümü şöyledir:

Mihri Belli - İktisatçı
Genel Başkan

Vecdi Özgüner - muhasebeci
Genel Sekreter

Namık Kemal Boya - öğrenci
Genel Sayman

Şaban Ormanlar - mimar
Merkez Yürütme Kurulu Üyesi

Hüseyin Dönmez - işçi
Merkez Yürütme Kurulu Üyesi

Erol Yüce - işçi
Merkez Yürütme Kurulu Üyesi

Süleyman Aslan - topograf
Merkez Yürütme Kurulu Üyesi

Tahir Kaymak - öğrenci
Merkez Yürütme Kurulu Üyesi

M. Lütfi Kıyıcı - yayıncı
Merkez Yürütme Kurulu Üyesi

Taylan Akgün - işçi
M. Y. K. Yedek üyesi

Ziya Ülgenciler - muhasip
M. Y. K. Yedek üyesi

Aslan Sazak - işçi
M. Y. K. Yedek üyesi

Nuran Akşit - hekim
Genel Yönetim Kurulu Üyesi

Şerif Tekben - eğitimci
Genel Yönetim Kurulu Üyesi

Haydar Maho - köy emekçisi
Genel Yönetim Kurulu Üyesi

Nazım Poyraz - işçi
Genel Yönetim Kurulu Üyesi

Baha İnalkut - hukukçu
Genel Yönetim Kurulu Üyesi

Tahir Pekmezci - teknisyen
Genel Yönetim Kurulu Üyesi

Mustafa Keskin - köy emekçisi
Genel Yönetim Kurulu Üyesi

K. Edip Sakarya - öğrenci
Genel Yönetim Kurulu Üyesi

Hamzat Özkan - serbest
Genel Yönetim Kurulu Üyesi

Mustafa Özçelik - işçi
Genel Yönetim Kurulu Üyesi

Sefer Yılmaz - işçi
Genel Yönetim Kurulu Üyesi

Halil Oyman - emlakçı
Genel Yönetim Kurulu Üyesi

Faik Kalkavan - işçi
Genel Yönetim Kurulu Üyesi

Şevki Akşit arkadaşı kaybettik

Şevki Akşit arkadaşımızı kaybettik. O, bir proleter devrimcisiydi. Yani toplumdaki sonuna kadar devrimci olan sınıfın, işçi sınıfının devrimciliğiydi onunki.

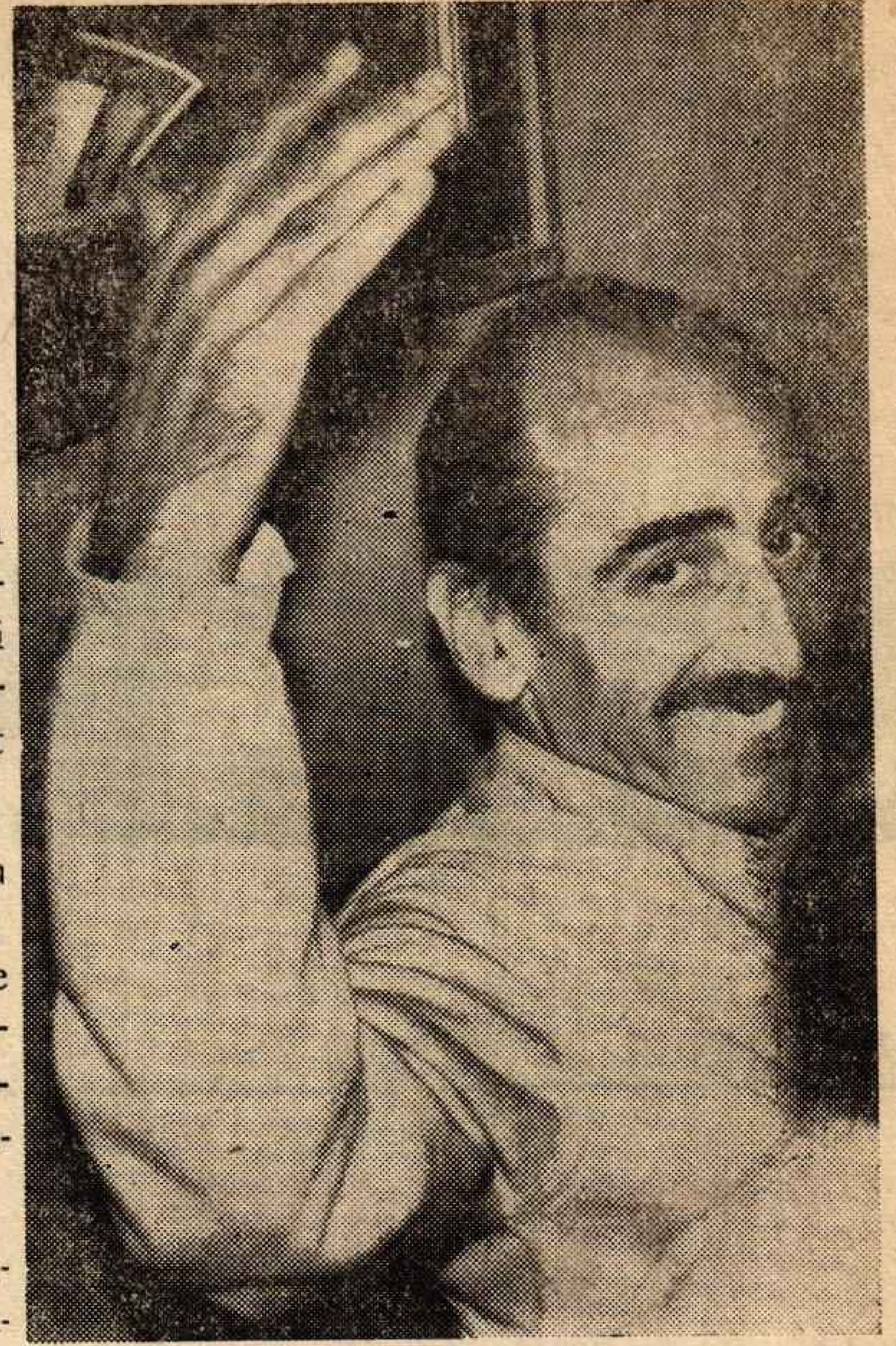
Proleter devrimcisinin yolu çetin bir yoldur. İşkence odalarından, zindanlardan geçen bir yol, Şevki Akşit o yoldan geçti. Devrimci onuruna gölge düşürmedi.

Sosyalist hareketimizin yarım yüzyılı aşkın tarihinden söz ederiz. Şevki Akşit bu tarihin son otuz yılı içinde vardı. Çeyrek yüzyılı aşan bir süre sosyalizm bayrağının altında ön safta yürüyebilmek için insanın bazı önemli niteliklere sahip olması gerekir. Akşit bunlara sahipti. Bu niteliklerinin başta geleni, emekçilerin davasına kayıtsız şartsız bağlılığıdır. Onun bir başka niteliği de proleter devrimciliğin vazgeçilmez unsuru olan derin yurtseverlik bilincidir.

Yurtseverlik ve devrimcilik Akşit için babadan kalma mirastı. Kurtuluş savaşımızda Çatalca bölgesinde Trakya — Paşaeli Müdafaa-ı Hukuk Cemiyeti'nin en aktif unsuruydu Akşit'in babası. Yani Şevki Akşit devrimci oğlu devrimciydi.

Şevki Akşit 1960'larda devrimci saflara katılan genç kuşaklarla sağlam bağlar kurmayı başarmış devrimcidir. Bu bağ sadece yazı yazmakla, konferans vermekle kurulamaz. Akşit kendine özgü üslubuyla anlattığı anılarla, nüktelerle sağlam bağlar kurabilmiştir, genç kuşaklarla.

Akşit'in emekçi davasına yürekten bağlılığı, proleter enternasyonalizminin tamamlayıcısı olan derin yurtseverliği, onun insanlığı devrimciye özgü neş'esi bize örnek olsun.



ŞEVKİ AKŞİT
(1921 - 1975)
«Hoşça kal dünya - Merhaba evren»!

Yardımı kesmekle

AMERİKAN EMPERYALİZMİ BİZE BÜYÜK BİR YARDIM YAPTI

Patronlar, ağalar telaş içinde. Onların sözcüsü olan gazeteciler, politikacılar Amerika'ya sitem üstüne sitem yağdırıyorlar.

«Biz senin bir dediğini iki etmedik, üslerini kurasın diye topraklarımızı sana peşkeş çektik. Düşmanımızın kim olacağını, onunla ne zaman nerede, hangi silahlarla savaşacağımızı saptama hakkını bile sana bıraktık. Ordumuzu tümüyle Amerikan kumandanlarının emri altına koyduk. Şimdi de sen yardımı kesiyorsun. Bu ne «vefasızlık!» demeye getiriyorlar. Dediklerine göre. Amerikan emperyalistleri hakiki menfaalterinin ne olduğunu bilmiyorlarmış. Bilselermiş yardımı kesmezlermiş. Çünkü yardımın kesilmesi yüzünden en çok zararlı çıkacak olan Amerika imiş. Türkiye savunmasız kalmıyacakmış...

Peki Türkiye'nin bugünedek savunması var mıydı? O nasıl ulusal savunmadır ki, Waşington yetkililerinin dudakları arasından çıkacak «yardımı kestim» sözüyle yedek parçasız kalırsın, uçakların havalanamaz olur, tankların yürümez olur, cephanen de yetmez. O nasıl ulusal savunmadır ki Türkiye'nin düşmanının kim olacağını, kiminle nerede, hangi silahlarla savaşacağını tayin etme hakkından Türk hükümeti yoksun tutulur. Bu nasıl ulusal savunmadır ki, Türkiye, kendi iradesi dışında çıkacak olan bir nükleer savaşta ilk vurulacak hedeftir.

Patron, ağa sözcülerinin söyledikleri arasında bir tek doğru var: Amerikan yardımının asıl Amerikalılara yaradığı doğrudur. NATO üyeliğine sokulan Türkiye'nin askeri kuvvetleri emperyalist Amerika'nın çıkarlarının Orta-Doğudaki bekçisi durumuna sürüklenmiştir. Bunun ne Türkiye'ye ne de bölgemizdeki öteki halklara hiçbir yararı yoktur. Ama Amerika'ya ve bütün emperyalist sömürücülere büyük yararı vardır. Waşington yetkilileri de bunu iyi bilir. Türkiye'nin ekonomisine ve politikasına hükmeden patronların ve ağaların Amerikasız yapamıyacaklarını da bilir. Onun için Amerikan Kongresinin yardımı kesme kararı, bir şantajdan başka şey değildir. Bir yandan yardım kesiliyor. Öte yandan Ford ile Kisinger «Yapmayın etmeyin, yardımı kesmeyin» diyorlar. Bu, yumuşak yüzlü bildikleri Irmak hükümetinden daha büyük tavizler koparmak amacını güden bir oyundur.

Amerika yardımı gerçekten kestiyse, istemeden Türkiye'ye en büyük iyiliği etmiştir. Savunma meselemiz hazır gündemdeyken, biz işçiler, köylüler Türkiye'nin tüm emekçi halkı, ulusal bir savunma için seslerimizi yükseltelim. Ulusal savunma her bakımdan bağımsız bir ülkede mümkündür. Uçağının, tankının, taşıtının petrolünü yabancı petrol şirketleri veriyorsa, toprağında yabancının askeri üsleri varsa, emperyalist ülkelerin askeri ortaklığı olan NATO sofrasında çanak yalayıcılık ediyorsan kendi ulusal savunman olamaz. Gerçekten ulusal savunma uğruna mücadele, tam bağımsızlık uğruna mücadelenin bir parçasıdır. Evet bir işçi olarak, köylü olarak, cephelerde ve cephe gerilerinde savaşın bütün yükünü omuzlıyacak olan Türkiye emekçi halkı olarak sesimizi yükseltelim. Amerika alsın yardımını kendi başına çalsın! NATO'dan çıkılmalıdır. Silah ve cephane ikmali yabancının keyfine bırakılmamalıdır. Bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye'ye yaraşır ulusal savunma!

Halka dayanan devrimciler güçlüdür

Halkımızın gelişen bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini boğmak istiyen faşist güçler, Adıyaman'da, Muş'ta, Malatya da, Tokat'ta, Amasya'da saldırıya geçtiler.

12 Mart döneminde, devrimciler, tüm yurtseverler baskı ve işkence altında tutulurken, işbirlikçilerin beslemesi olan komandolar gelişme imkânı buldular. Bu dönemde sırtı sıvazlanan faşistler son olaylardan önce de faşizmi tezgâhlama ama cıyla siyasi cinayetler işlediler. Adana'da işçi Hüseyin Örek'i, İstanbul'da öğrenci Şahin Aydın'ı Kerim Yaman'ı öldürdüler.

Bu yapılanlarla da yetinmeyerek, TÖB - DER'in bir çok İl'de düzenlediği kapalı salon toplantılarını ve yürüyüşlerini sabote etmeye çalıştılar, bu olaylar sırasında yaralananlar, ölenler oldu.

Bir çok İl'de öğretmenlere saldıran faşistler, İzmir'de, onbinlerce işçi, köylü, genç, öğretmen ve yurtseverin katıldığı «Pahalılığı ve Faşizmi Protesto» yürüyüşü sırasında sokağa bile çıkmaya cesaret edemediler. Olayların çıktığı İllerde, başka şehirlerden getirilen saldırganlar devrimcilerin ilk şaşkınlıktan kurtulup devrimci tedbirleri aldığı zaman, ya şehirleri terkettiler, ya da sinmek zorunda kaldılar. Ve oralarda devrimciler, yurtseverler dünden daha güçlüdürler bugün.

AMAÇ FAŞİST DARBE ORTAMINI HAZIRLAMAKTIR

Bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin güçlendiği, sosyalist ülkelerin başarılarının günden güne arttığı dünyamızda, emperyalist sistem hızlı bir çöküşe gitmektedir. Ve kendine bağımlı ülkelerde, işbirlikçi iktidarları pekiştirmek için; faşist darbeler tezgahlamaktadır. Bu yola, biçimsel parlamenter demokrasi kuralları içinde siyasi bağımlılık ilişkilerini sürdüremediği durumlarda, başvurmaktadır. Türkiye'de de yapılmak istenen budur.

Çünkü, artık emperyalist sistemin egemenliğini şiddete ve teröre başvurmadan sürdürmesi mümkün değildir. Bugün, 12 Mart açık faşist döneminin özlemi içinde olan «Milliyetçi Cephe» adı altında toplanan tüm halk düşmanı sağ partiler kitlelerin siyasi hak ve özgürlüklerini yok etmek istiyorlar. Faşist kadroları örgütleyip, komplolar düzenlemeleri, siyasi cinayetleri işlemeleri bu yüzdendir.

Faşizm tüm emekçi halkın hayat güvenliğine, yurdumuzun özgürlük ve bağımsızlığına karşıdır. Bu durumda emekçi halkın çeşitli temsilcileri arasındaki dayanışma gerçekleştirilmelidir. **Çünkü bunların arasındaki ayrılıklar emperyalizmin işbirlikçileri ile emekçi halkımız arasındaki uçurum kadar derin değildir.**

Görevimiz faşizmin tezgahlayıcısı olan emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı halkımızı yurtsever cephede birleştirmektir.



İŞÇİ - KÖYLÜ ÖĞRETMEN ELELE — İzmir'de otuz binin üzerinde işçi, köylü, öğretmen ve gençlik, faşizmi, işsizliği ve pahalılığı protesto etti.

Patronlar işçilerin ölümüne sebep oluyor

Son beş yıl içinde iş kazası ve meslek hastalığı sonucu toplam olarak 4129 işçi kardeşimiz öldü. Katilleri patronlardır!

İşçilerin sırtlarından daha fazla kar elde etmek hırsı ile tedbir almadıkları için.

İşçilerin can güvenlikleri ile ilgili alınacak tedbirlerde masraf yapmak istemedikleri için.

İşçileri sadece para kazanmada kullanılan basit bir araç gibi gördükleri için.

Kendilerinin yarattığı işsizlik sonucu ucuz olan, ama milyonlarca değer yaratan insan gücünün sahibine kıymet vermedikleri için, suçludurlar.

Patronlar, ülkemizde iş güvenliği için masraf yapmıyorlarsa, sırtından milyonlar kazandıkları işçilere kıymet vermiyorlarsa, emperyalistlerle beraber yarattıkları düzen yüzündendir. Öyle bir düzen ki: fabrika kapıları önünde kuyruk olan karnı aç, sırtı çıplak insanlar düzeni. İş gücünü üç kuruşa satmaya hazır insanların yaşadıkları düzen. Bu düzende çalışanların hayatına kıymet verilmiyorsa, emperyalizmin işbirlikçisi patronların daha fazla kar hırslarındandır. Yaptıkları soygundur.

İşçilerin tatlı karları için hayasızca sömürüldükleri yerlerden biri de Zonguldakta ki kömür ocaklarıdır. Ve bu ocaklarda geçtiğimiz günlerde pek çok örneği gibi, toplam olarak 10 dan fazla işçi öldü. Üç beş kuruşluk ücret karşılığında çalışmak zorunda kaldıkları için. Kapitalistlerin satışına hazır tonlarca kömürü çıkarmak için. İnsan olduklarına kıymet verilmediği için Katilleri **PATRONLARDIR!**

ÜLKEMİZDE BU DURUMU BİR DE RAKAMLARLA GÖRELİM

Her yıl 700 civarında işçi kardeşimiz iş kazalarında ölmektedirler.

Sadece Zonguldak kömür ocaklarında yılda 76 işçi ölüyor.

Yılda yaralanan toplam işçi sayısı ise 160 bini geçiyor.

Bu rakam, Zonguldak kömür ocaklarında, 8 bin yaralıyı bulmaktadır.

Son beş yılda iş kazası ve meslek hastalığı sonucu ölen işçiler:

1969 yılında 760 işçi
1970 yılında 793 işçi
1971 yılında 758 işçi
1972 yılında 807 işçi
1973 yılında 1011 işçiyi bulmuştur.

Bu rakamlar, içinde yaşadığımız şu kapitalistler düzeninde, işçilere ne kadar kıymet verdiklerini anlatmaya yeterde artar. Devam edelim:

1973 yılında Türkiye'de 176.993 iş kazası olmuştur. Her dakikada 13 kaza olmaktadır. Her bir saatte bir işçi çalışamayacak vaziyette kalmış, her iki saatte bir işçi ölmüştür. Bu kazalar (S.S.K) na akseden yani bilinen kazalar, ya sigortasız işyerlerinde, dağlık ve kırsal alanlarda çalışanların uğradıkları bilmediğimiz kazalar? Bunları öğrenip yazsak umarız ki çok daha kötü rakamlarla karşılaşırız. Bütün bunlardan anlaşılıyor ki, bugün 1'den onbin'e kadar işçi çalıştıran bütün işyerlerinde:

a) İşgüvenliği birçok işyerinde, hiç düşünülmeyen iş güvenliğinden, sağlık şartlarından.

b) Meslek hastalığını önleyen hiçbir tedbirden söz edilemez.

Bütün bunların böyle oluşu şu ana nedene dayanır;

«İşçi sakatlandığı zaman yerini alacak binlerce işsiz vardır. Bu yüzden işçinin önemi yoktur. Dolayısıyla işçinin hayatı ucuzdur.

İşçiler gerçek mutluluğu; insanca yaşayabilecekleri, kendilerinin kuracağı bir düzende tadacaklardır. Kurtuluş işçi sınıfının kendi ellerindedir. Bu yolda ki mücadelemizin bir parçası olan İş Güvenliğimizin kesinlikle sağlanması uğrunda toplu mücadele edelim.

ZAFER İŞÇİLERİNDİR!

YAŞASIN İŞÇİLERİN YİĞİT MÜCADELESİ!

KAHROLSUN ZALİM PATRONLAR!

YAŞASIN TAM BAĞIMSIZ VE GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE!

Türkiye Em
Program

GEREKÇE

I

Türkiye bugün emperyalist dünya sistemi içinde, sömürülen ülkeler safında geri bir tarım ülkesidir. Emperyalizm (çağdaş kapitalizm), 19. yüzyılın sonlarından bu yana batının kapitalist ülkelerinde teknolojik gelişmeler yüzünden üretimin ve sermayenin yoğunlaşması sonucu üretimin sosyal niteliği ile üretim araçlarının ve sonuçlarının özel mülkiyeti arasındaki çelişkinin derinleşmesiyle varılan kapitalizmin son aşamasıdır.

Emperyalizm aşamasında, daha önceki serbest rekabet kapitalizminden farklı olarak üretimde ve sermayede yoğunlaşmanın yüksek bir dereceye varmasıyla meydana gelen tekeller, ekonomik hayatta tayin edici rol oynamaktadır. Bu tekelleşme seyri, banka sermayesiyle sanayi sermayesinin kaynaşmasını sağlamış ve bu malî sermaye (finans - kapital) temeli üzerinde bir mali oligarşi kurulmuştur. Bu aşamada sermaye ihracı emtia ihracından ayrı olarak, özel bir önem kazanmıştır. Dünyayı aralarında bölüşen uluslararası tekelci kapitalist birlikler kurulmuş, en büyük kapitalist devletler tarafından dünyanın toprak bakımından bölüşülmesi tamamlanmıştır. Bunlar emperyalizmin tarihin doğruladığı temel özellikleridir.

Bugün emperyalist tekeller çağdaş kapitalist sömürü sistemini ayakta tutabilmek için en üstün kapitalist kârları sağlamak zorundadırlar. Bunun için de kendi ülkelerinin emekçi halkını sömürmekle kalmıyorlar geri bırakılmış bu ülkeler halklarını köleleştiriyorlar. Geri ülkeleri sistemli şeklide talan ediyorlar. Emperyalist tekellerin son yıllarda «Çok uluslu» kisveye bürünmeleri sömürü ve talanı daha rahat sürdürebilmek içindir. Bu kisve değiştirme emperyalizmin niteliğinde bir değişiklik değildir. «Çok Uluslu» diye nitelenen şirketlerin çoğu özünde tek uluslu yani ABD uyrukludur. Emperyalist ülkeler hep bu en üstün kâr uğruna kendi ekonomilerini savaş ekonomisine dönüştürmüşlerdir ve yer yer kanlı savaşlar çıkarmaktadırlar.

Birinci emperyalist dünya savaşından bu yana birbiri ardından bunalımlar geçiren emperyalizmin, tekellerle devletin tam kaynaşması sonucu tekelci devlet kapitalizmi biçimine bürünmesi kapitalizmin çelişkilerini daha da keskinleştirmiştir. Sonucu olduğu teknolojik gelişmeyi baltalamak zorunda kalması en geniş insan yığınlarına ölüm, açlık ve yoksulluk getiren sömürücülüğü ve saldırganlığı, emperyalizmin kapitalizmin sadece son aşaması değil, kapitalizmin can çekişme aşaması olduğunun kanıtlarıdır.

Bugün dünyanın birçok ülkeleri (dünya nüfusunun üçte biri) emperyalizmin sömürü alanı dışına çıkmış, sosyalizmin yolunu tutmuşlardır. Emperyalist dünya sisteminin sınırları daralmıştır. Bugün emperyalist sömürüye uğrayan halklar emperyalizme karşı başarılı direniş hareketleri içindedirler. Ama, coğrafya bakımından daha dar bir alana sokulmuş bulunsa da, eski sömürü yöntemlerini, bir ölçüde değiştirmek zorunda bırakılmış olsa da, kapitalist pazarın en ücra yerlere kadar ulaştığı bugünün emperyalist dünyasında emperyalist sömürü azalmamış tersine daha da yoğunlaşmıştır.

Emperyalizmin, sömürü alanı olan ülkelere kabul ettirdiği işbölümü, sömürülen tarım ülkelerinin yeraltı zenginliklerini tüketen bir istihrac sanayiinin (madenciliğin) gelişmesi ve genel olarak sanayiin, özellikle üretim araçları üreten sanayiinin baltalanması sonucunu verir. Dünya pazarını denetimi altında tutan emperyalist tekeller sömürülen ülkelerin ihraç ettikleri besin ürünlerinin ve hammeddelerinin fiyatlarını mümkün olduğu kadar düşük tutarlar, buna karşılık gelişmiş kapitalist ülkelerin ürettikleri sanayi ürünlerinin fiyatlarını durmadan yükseltirler. Bu durumda sömürülen ülkenin dış ticaret açığı yıldan yıla büyür, uçurumlaşır. Emperyalizmin sömürülen ülkeye deva olarak sunduğu «dış yardım» özünde emperyalist ülkenin sermaye ihracı zorunluluğunu yerine getirir ve zaten emperyalizmin sömürdüğü geri ülkeden alıp götürdüğü değerlerin küçük bir kısmını teşkil eder. Bu «yardımın» da emperyalist talanı daha yoğunlaştıracak şekilde sarfedilmesi şart koşulur.



II

Yurdumuz Türkiye, emperyalizmin sömürü mekanizmasının dişlilerine yakalanmıştır. Türkiye'de üretim araçlarının ve toprağın mülkiyeti özel mülkiyettir. Devlet de genellikle kapitalistlerin, büyük toprak sahiplerinin, tefeci bezirganların etkisinde olduğuna göre, bir devlet sektörünün varlığı bu genel kuralı değiştirmemektedir. Devlet sektörü, devlet kapitalizmi niteliğindedir ve özel sektörü güçlendirme görevini yerine getirmektedir. Bu özel mülkiyet ilişkileri şehirlerde kapitalist, tarım bölgelerinde de, geniş ölçüde yarı feodal nitelik taşır. Bu özel mülkiyet düzeni, emperyalizme bağımlı sınıflar olan işbirlikçi kapitalistler sınıfının ve tarım bölgelerinin mütegallibesinin özel mülkiyet düzenidir. Emperyalizmle ittifak halinde sömürü ve tahakkümlerini sürdüren egemen sınıflar bunlardır.

İşbirlikçi kapitalistler sınıfı emperyalizme doğrudan doğruya bağlı dış ticaret alanını, bankacılığı, sigortacılığı, (hileli ithalat niteliği taşıyan) montaj ve ambalaj sanayii gibi alanları elinde tutmakta ve yatırım bakımından bu önemli ticaret ve sanayi kollarında elde ettiği yüksek kârların sağladığı olanaklarla ve emperyalizmin de desteğiyle Türkiye ulusal ekonomisinin tümünü tahakkümü altına alabilmektedir. Bu sınıf gerçekten ulusal bir ekonominin kurulmasını, gerçek sanayileşmeyi ve iktisadi kalkınmayı baltalamaktadır. Belirli bir ölçüde döviz tasarrufu sağlayarak emperyalist sömürüyü nispeten azaltma doğrultusunda kapitalist üretimde bulunan burjuvazi ile bu alandaki ticaret burjuvazisi de (burjuvazinin bu milli kolu) ağır basan işbirlikçi sermayenin karşısına bağımsız bir güç olarak çıkamamaktadır. Güçsüz bir milli burjuvazinin varlığı, işbirlikçi sermayenin Türkiye ekonomisi üzerindeki tahakkümüne sözü edilecek bir engel teşkil etmemektedir.

Feodal mütegallibe, Doğu ve Güney Doğu Anadolu'da yer yer görüldüğü gibi tipik derebey - toprak kölesi ilişkileri içinde sömürüsünü devam ettiren feodal ağalar; kapitalist tarım işletmesi görünüşü altında feodal izler taşıyan bir sömürü ve tahakkümü sürdüren ve çıkarları köy emekçisinin demokratik hak ve özgürlüklerine sahip, eşit vatandaşlar durumuna ulaşmasını engellemeyi emreden büyük toprak sahipleri işbirlikçi sermayenin denetimi altında olan bankaların desteğiyle tarım emekçisini en gaddarca bir sömürüye uğratan tefeci - bezirgan sermayesi ve bütün kapitalizm öncesi sömürücü unsurlardan oluşmaktadır. Doğal ekonomi şartlarında geri tarımsal üretim feodal mütegallibe egemenliği için elverişli zemin teşkil etmektedir.

Türkiye'nin feodal ilişkileri barındıran bağımlı kapitalist düzeni burjuva devrimler çağında bir burjuva demokratik devrimden geçerek kapitalist gelişme olanağını bulmuş olan batının kapitalist ülkelerinin düzeninden nitelik bakımından farklıdır. Gelişmiş kapitalist ülkelerden farklı olarak Türkiye'de işçi sınıfının ve köylülüğün karşısında yer alan egemen sınıf kapitalistler sınıfı değildir, **emperyalizmin işbirlikçisi** kapitalistler sınıfıdır, ve onun taşradaki müttefiki mütegallibedir. Bu mütegallibe öyle çağ-dışı unsurlar içermektedir ki, bunlar gelişmiş kapitalist ülkelerde çoktan tarihe karışmışlardır. Batı'da hiç değilse ilk aşamasında, kapitalist üretim ilişkileri ekonomide ve toplumsal hayatın bütün alanlarında kalkınmaya destek olmuştur. Bağımlı kapitalist üretim ilişkileri ve onunla birlikte varlığını sürdüren yarı-feodal üretim ilişkileri Türkiye toplumunda üretici güçlerin gelişmesine, hatta mevcut üretici güçlerin toplum içinde tam olarak kullanılmasına, gerçek sanayileşmeye, gerçek iktisadi kalkınmaya engel teşkil etmektedir. Türkiye sayısı milyonu bulan insanının işgücünü gelişmiş kapitalist ülkelere ihraç eden, yurt içinde milyonlarca emekçisini muattal durumda tutan, toprak altı, toprak üstü zenginlikleri emperyalist tekeller tarafından talan edilen bir ülkedir. Bu üretim ilişkileri Türkiye'nin ayağına köstektir. Çünkü bu ilişkileri topluma zorla kabul ettiren egemen sınıfların sınıf çıkarları, toplumun emperyalist dünya sistemi içinde sömürülen geri ülke durumunda kalmasını emretmektedir.

Bu işbirlikçi sınıflar, emperyalist sömürü ile bağdaşan sınıf çıkarları gereği, emperyalizmin talan ettiği ve köleleştirdiği ülkelere zorla kabul ettirdiği işbölümünü Türkiye hesabına kabullenmişlerdir.

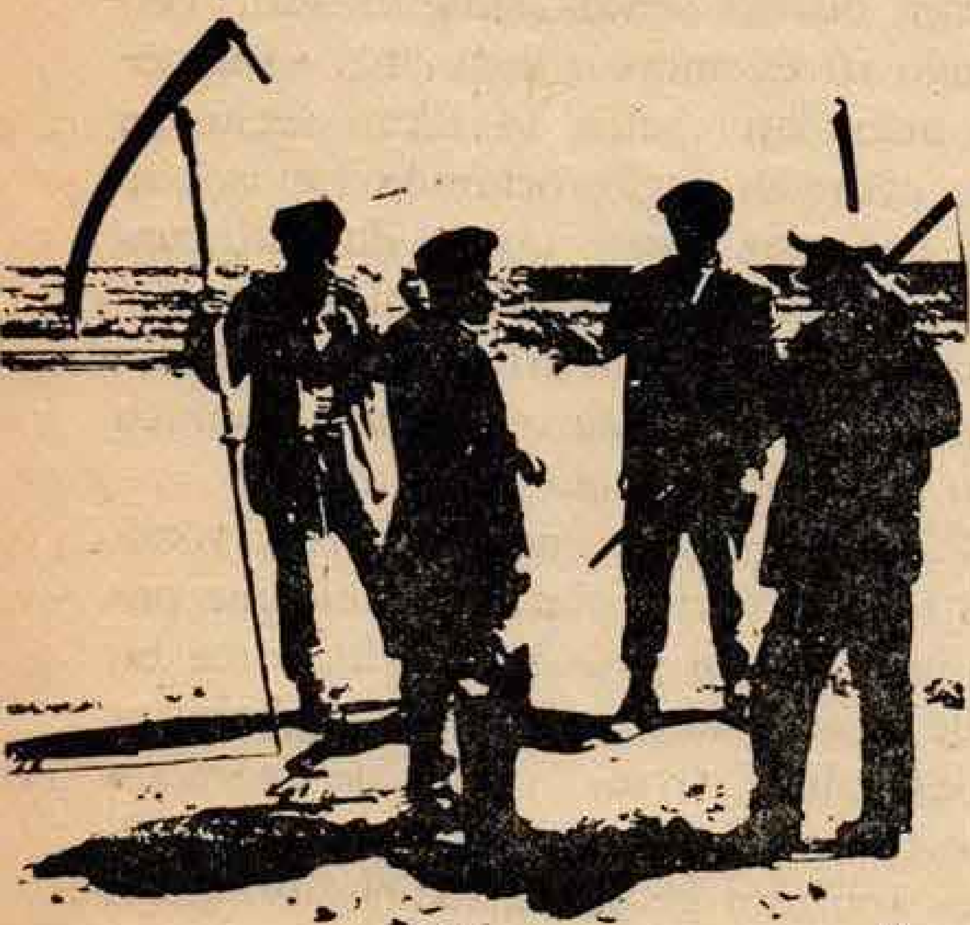
Yabancı tekellerin yurdumuzun bütün zenginliklerine sahip çıkması, gerçek sanayileşmeye yönelmemizi engellemesi altı mil-

...kçi Partisi Gerekçesi

yonu aşan açık ve gizli işsizler ordusu, her geçen yıl genişleyen dtş ticaret açığı, devlet olarak gırtlağa kadar borçlu durumumuz, bu iflas durumunun tabii sonucu, Türkiye'nin enflasyon-devalüasyon-enflasyon kısır döngüsüne girmiş olması, talandan emperyalist tekellerin arslan payını, bir avuç işbirlikçi asalağın da sus payını almasına karşılık, halkımızın yoksulluğunun gittikçe derinleşmesi, hep emperyalizmin yerli işbirlikçi sınıflar aracılığıyla Türkiye'ye dikte ettiği işbölümü sonuçlarıdır.

Bu duruma düşürülmüş bir ülkede en derin sosyal adaletsizliklerin yer alması doğaldır. Milli gelir bakımından dünya sınıflandırmasında listenin en sonlarında gelen Türkiye'de, bu milli gelir skandal sayılacak bir adaletsizlikle dağıtılmaktadır. Toprak dağılımı da tarihinde hiç bir zaman gerçek bir toprak reformu görmemiş bir ülkede olabileceği gibidir. Tarım nüfusunun % 69'u tarıma elverişli toprakların dörtte birine sıkışmış kalmıştır. Bu nüfus Türkiyenin 18 milyonluk yoksul köylüler ordusunu teşkil eder. Finansman mekanizması da emperyalizme uyduluğu perçinleşecek biçimde çalışmaktadır. Emperyalizmin doğrudan doğruya denetiminde olan bankalar, gerçek üreticiyi ezecek, işbirlikçi kapitalistleri büyük toprak ağalarını, tefeci - bezirgan tayfasını ve çeşitli aracıları güçlendirecek şekilde işletilmektedir.

Türkiye'nin feodal ilişkileri barındıran bağımlı kapitalist düzeninin kendisine uygun bir siyasi üst yapısı vardır. Düne kadar bu, «Filipin tipi demokrasi» denen burjuva parlementer görünüşlü anti - demokratik düzendi. Egemen sınıflar halk yığınlarını, kendi çıkarlarının emrettiği biçimde şartlandırabiliyor ve işbirlikçi burjuvazinin baş temsilcisi durumunda olan parti, seçmen kitlesinin oy çoğunluğuyla iktidara gelebiliyordu. Özellikle 1960 yılları sonlarında emekçi halkımızın hızla bilinçlenmesi sonucu bu oyun artık oynanamaz oldu. Bunun üzerine egemen güçler ve özellikle işbirlikçi sermayenin en asalak ve en saldırgan kesimi, açık faşizme tırmanışı tezgahladılar. 12 Mart 1971 darbesi bu tırmanışı hızlandırmıştır.



Ama Türkiye halkı faşizme «dur» diyebildi ve binbir alanda binbir biçimde beliren direnişiyle faşist cepheyi gerilemeye zorlayabildi. Halkın faşizme karşı bu direnişi sonucu, Türkiye bugün bir geçiş dönemine varmış bulunuyor. Buradan ya gerisin geriye, faşizme dönülecektir, ya da halkımızın demokrasi uğruna mücadelesi hedefine ulaşacak ve Türkiye siyasi anlamda gerçekten demokratik bir ülke durumuna yükselecektir. Türkiye'de siyasi demokrasinin gerçek anlamıyla kurulabilmesi için işçi sınıfının önderliğinde, toplumun tüm ulusal ve demokratik güçlerinin katılmasıyla bağımsızlık ve demokrasi mücadelemiz amacına ulaşmalı ve Millî Demokratik Devrimimizin başlıca görevleri yerine getirilmelidir.

III

Feodal ilişkileri barındıran bağımlı kapitalizm şartlarında şehir ve köy emekçilerinin çifte sömürüsü yoğunlaştıkça, her geçen gün salfarı sıklaşan Türkiye Proletaryasının bilinci bilenmekte ve işçi sınıfı ile sömürücüleri arasındaki sınıf mücadelesi keskinleşmektedir. Her geçen gün yoğunlaşan ve güçlenen işçi direnişleri bu devrimci birikimin belirtileridir. Kapitalist sömürü boyunduruğunu kırmanın ve bütün çalışanların düzeni olan sosyalizmi gerçekleştirmek için gerekli devrimci adımları atmanın tek kurtuluş yolu olduğu bilinci işçi sınıfı saflarında yayılmaktadır. En ileri ekonomi biçimine bağlı olan, safları gittikçe sıklaşan ve sıklaştığı ölçüde devrimci güç olarak ağır basan, durumu bilinçlenmeye ve örgütlenmeye, devrimci disilpin ruhunu benimsemeye en elverişli sınıf olarak, en çok sömürülen sınıf olarak, «kaybedecek yalnız zincirleri» olan sınıf olarak işçi, sınıfı, (sosyalizme varan devrim yolunda) başı çeken devrimci güçtür.

Türkiye emekçilerinin en kalabalık kitlesi olan yoksul köylülük, toplumun en çok ezilen emekçi yığınlarını teşkil etmektedir. Yoksul köylülüğün bu durumu, ve Türkiye şartlarında en köklü bir demokratik dönüşümün bile bu 18 milyonluk kitlenin meselesini bir çözüme bağlayamayacağı ve yoksul köylülüğün meselesinin ancak gerçek bir sanayileşme ile çözülebileceği ve çağımızda bu sanayileşmenin ancak sosyalizm ile mümkün olduğu gerçeği bu emekçi sınıfı devrimin temel gücü haline getirmektedir. Öyle ki, Türkiye'de devrim, hem işçi sınıfı hem yoksul köylülük temeline dayanmaktadır. gücünü emekçi halkın büyük çoğunluğunu teşkil eden bu yığınlardan almaktadır.

Emperyalizmin ve yerli işbirlikçi, asalak sınıfların çifte sömürüsüne uğrayan Türkiye'de ergeç orta köylülük ve şehir küçük burjuvazisi (zanaatcı ve esnaf) ve genellikle bu kökenden gelen ve ona bağlı kalabilen aydın zümre sınıf çıkarları gereği, anti - emperyalist ve anti feodal devrimde, devrimci saflarda yerini alacaktır. Bir miktar üretim aracına ve toprağa sahip olmasına, kimi durumlarda işgücü satın almasına rağmen, geçimini daha çok emeği ile sağlayan, yani emekçi yanı mülk sahibi yanına ağır basan şehir ve köy küçük burjuvazisi feodal ilişkileri barındıran bağımlı kapitalist ülkemizde sömürülen kalabalık bir kitle teşkil etmektedir. Orta köylülüğün ve şehir küçük burjuvazisinin en yoksul katlarının sonuna kadar devrimci bir tutum benimsemesi ve işçi sınıfı ile yoksul köylülüğün safında yerini alması beklenmelidir.

Devrim işçi sınıfı önderliğinde işçiler gibi devrimi sonuna kadar vardırmaya azimli yoksul köylülüğün ve bütün devrimci sınıf ve zümrelerin, devrimci güçbirliği içinde, yarattıkları eser olacaktır. Çağımızda işçinin ve yoksul köylülüğün ağırlığını ve damgasını taşımayan hiçbir ilerici hareket devrim olamaz. Onun için çağımızda bütün devrimler şehir ve köy emekçilerinin düzeni olan sosyalizme yönelmek zorundadır. Sosyalizme ulaşamayan her devrimci hareket hedefinden sapmaya ve karşı - devrim batağına saplanmaya mahkûmdur.



IV

Sosyalist devrim gerçekleşmeden çalışanlar için kurtuluş ve mutluluk yoktur. Sosyalist devrim, kapitalist üretim ilişkilerine son verir, böylelikle insanın insan tarafından sömürüsünü ortadan kaldırır. Sosyalist devrim üretim araçlarının özel mülkiyeti ile üretimin kollektif niteliği arasındaki çelişkiyi üretim araçlarının mülkiyetini kollektif niteliğe kavuşturarak çözüme bağlar. Sosyalist devrim kâr esasına dayanan kapitalist meta üretimi yerine, toplumun bütün üyelerinin refahını gözeten üretimin sosyalist örgütlenmesini gerçekleştirir. Ve insanın maddi, manevi açılıp serpilmesi şartlarını yaratan gelişmiş bir toplum biçimini gerçekleştirir.

Sosyalist devrimin şartlarını hazırlayabilmek bu devrimi gerçekleştirebilmek için proletarya ve yoksul köylülük siyasi iktidarı geçebilmeli ve sosyalizmin yolundaki bütün engelleri birer birer ortadan kaldıracak duruma gelmelidir. Bu da ancak işçilerin ve yoksul köylülerin şimdiki genel sömürülme bilincinden daha yüksek bir devrimci bilinç düzeyine ulaşmaları, sosyal devrimin tarihi anlamını ve niteliğini kavramaları bütün şekilleriyle devrimci mücadeleyi verebilecek bir proleter devrimci partiyi, kendi partilerini örgütlendirmeleriyle mümkündür.

Türkiye işçi sınıfının ve yoksul köylülüğünün devrimci hareketi, halkların dünya ölçüsünde yer alan devrimci mücadelesinin bir parçasıdır ve bu mücadeleden manevi güç alır. Devrimci hareketimiz en derin yurtseverliğin tamamlayıcısı olan proleter enternasyonalizmi zihniyeti içinde hareket etmekle yükümlüdür.

V

Türkiye halkı gerçek mutluluğu ancak sosyalist toplumda tadacaktır. Emperyalist dünya sistemi içinde bağımlı ve yarı-feodal ilişkileri halen barındıran bir ülkede sosyalist kuruluşun değil, ancak sosyalist kuruluş aşamasına geçişin koşullarının yaratılması söz konusudur. O ülkeyi sosyalist devrimin eşiğine ulaştırabilmek için, ilk önce emperyalizmi kapı dışarı etmek ve emperyalizmin işbirlikçisi ve müttefiki asalak sınıfları etkisiz hale getirmek gerekir. Atılacak ilk devrimci adım, ülkeyi bağımsız ve demokratik bir ülke durumuna yükseltmektir. Bunu başaracak olan devrim **Milli Demokratik Devrim**'dir.

Devamı 7'nci sayfada



EMEKÇİNİN KÖŞESİ

Geçen sayımızda bu sütünlarda SENDİKACILIK NEDİR? NASIL OLMALIDIR konulu bir yazı yayınlamış, DİSK ve TÜRK - İŞ kıyaslamasını da yapacağımızdan söz etmiştik. Evet, nedir Türkiye işçi sınıfının bu iki büyük Konfederasyonunun bugünkü durumu? Şimdi kısaca bu iki Konfederasyonun arasındaki farklılıkları görelim.

GERÇEK SENDİKACILIK NASIL OLMALIDIR?

İlkönce şunu belirtelim ki, ekonomik mücadele yani işçilerin ücret zammı alabilmek, daha fazla sosyal haklardan faydalanabilme; kendi sendikalarında toplanabilme uğrundaki mücadeleleri siyasal mücadelelerinden ayrı birşey değildir? Gerçek sendikacılık işçi sınıfının sadece ekonomik mücadelede öncülük yapmak değildir. Gerçek sendikacılık aynı zamanda işçiyi siyasi mücadeleye de hazırlar ve yönlendirir. Sendikalar siyasi mücadele için bir hazırlık okuludur. Gerçek sendikacılık «ücretlerimize üç lira saat ücreti zammı, iki maaş ikramiye, şu kadar da yakacak parası aldık, oh ne ala işimiz bitti» demek değildir. Gerçek, sendikacılık, hayat pahalılığını, işsizliği, işçilerin ekonomik ve siyasal mücadelesinin kimler tarafından engellendiğini de gösterebilmektir. Gerçek sendikacılık, her haklı direnişinde fabrika kapılarına dayanan panzerlerin ,işçi sırtına inen copların, kurşun sıkan ellerin arkasında kimlerin bulunduğunu da anlatabilmektir. Kısacası işçi sınıfının kurtuluşu yolunda kendisine düşeni dürüstçe yapabilmektir. Biz gerçek sendikacılık deyince bunları yapabilen sendikaları anlıyoruz. DİSK ve TÜRK - İŞ'i kıyaslarken de bu ölçüleri kullanmaya çalışacağız.



ŞİMDİ TÜRK - İŞ'İ TANIYALIM

Hali hazırda Türkiye'de en fazla üyeye sahip işçi kuruluşu Türk - İşdir. Bu konfederasyonun kendi iddiasına göre 1 Milyon'dan fazla, Genel kurula sunulan raporlarında ise 400 bin kadar aidat ödeyen üyesi vardır. Türk - İş ülkemizde tamamen Amerikan emperyalizminin çıkarları doğrultusunda sendikacılık faaliyetinde bulunmaktadır. Türk - İş işçi sınıfımıza «Partilerüstü sendikacılık» anlayışını yerleştirmek amacındadır. Bu, ülkemizde Amerikan emperyalizminin işbirlikçileri vasıtasıyla sürdüre geldikleri propogandasının bir parçasıdır. İşçiler siyasi bilince varmamalıdır ki, kendilerini sömüren işbirlikçi patronları ve arkalarındaki, Amerikayı ve iktidara ortak partilerini görmesin.

İŞSİZLİĞİN VE PAHALILIĞIN NEDENİ EMPERYALİST SÖMÜRÜDÜR

Biz biliyoruz ki, halkımızı işsizliğe ve yoksulluğa iten emperyalizm, özellikle Amerikan emperyalizmidir. Çünkü emperyalist ülkeler bizim gibi geri bırakılmış ülkelere sermaye ve mal göndererek sömürürler. Ülkemizi her zaman kendilerine muhtaç durumda bırakmak isterler ki bize kendi ürettiklerini rahat rahat satabilsinler. Bu yüzden kendi öz sanayimizin gelişmesini istemezler. Sanayimiz gelişmeyince de fabrikalarımız çoğalmaz, böylece her yıl artan nüfusun sonucu, iş arayan halkımız fabrika kapıları önünde yığılır durur. Böylece patronlara bol bol düşük ücretli işçi, fırsatı doğar. Bunun için dir ki, bugün ülkemizde her ay artan işsizler sayısı binleri, onbinleri bulur. Almanya kapılarına dayanan işçilerimiz de çaba. İşte emperyalizmin ülkemize bıraktığı miras budur. Bu miras her geçen gün kötü şekli ile artarak devam etmektedir.



«PARTİLERÜSTÜ POLİTİKA» BİR PALAVRADIR

Yukarda sözünü ettiğimiz Türk - İş bu gerçekleri işçilerimizin öğrenmesini istemiyor. İşçilerimizin bu düzene baş kaldırmasını istemediği; ve Amerikancı patronların sömürüsünün devamını istediği içindir ki, kendi bünyesindeki sendikalarda işçileri ona göre eğitiyor. Bunun için de her yıl Amerikan Yardım Teşkilatı (AİD)'den 10 Milyon civarında «bağış ve yardım» alıyor. Ve yine yüzlerce memur aynı teşkilattan bu ihanetlerinin bedelini maaş olarak alıyorlar. Ve ayrıca her yıl Amerika'da özel eğitim görüp geliyorlar. Türk - İş'in düzenlediği bu seminerlerde Amerikan'ın Vietnamdaki katliamı haklı gösteriyor. «İşçiler ayrı bir sınıf değildir, sanayi bir vücuttur. İşveren beyin işçiler ise gövdedir» gibisinden parlak dersler, işçilerin, üretimi nasıl arttırabileceklerini de anlatarak devam ediyor. İşte işçiden yana olduğunu her fırsatta söyleyen sarı Türk-İş budur.

Türk - İş'in Partilerüstü sendikacılık teorisi palavradır, kurulduğundan bu yana Amerika'nın denetimi altında iktidardaki partilerin dümen suyunda gitmeyi politika olarak benimsemiştir. Öyle ki, 1950 - 1960 döneminde DP iktidarının dümen suyunda;

Bu iktidarı deviren 27 Mayıs darbesi olunca da hemen Genel Başkanı'nı değiştirip, darbe hareketini onaylamıştı.

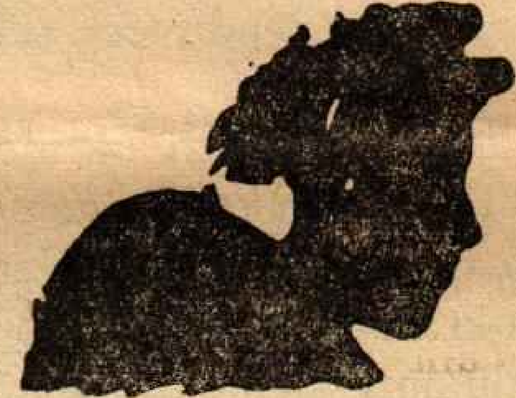
Arkasından kurulan AP ve onun iktidar dönemi ile birlikte tamamen AP ile bütünleşmiştir. Öyle ki Türk — İş Yönetim Kurulu'nu AP'nin parlamento kadrosunda yer alan sahte sendikacılar doldurmuştur. Bu arada AP Genel Başkan'ının kendilerini en iyi anlayan politikacı olduğunu da ilan etmekten geri kalmamışlardır.

12 Mart darbesi olunca bu kez de muhtırayı veren generallerin yanında hemen yerini alıvermişlerdir.

14 Ekim seçimlerinde CHP çoğunluğu alınca bu kez CHP'ye şirin gözükmek için demeçler vermeye başlamış, ancak CHP koalisyonunu yıpratmak için Genel Grevden bahseden nutuk atmaya varıncaya kadar sağcı partilerle işbirliğini elden bırakmamıştır. İşte Türk - İş'in partilerüstü sendikacılığı budur.

SARI TÜRK - İŞ'İ İYİ TANIYALIM

Türk - İş, işçi sınıfına ihaneti bu kadarla da bırakmaz. Üyesi bulunan işyerlerinde yaptığı toplu sözleşmelerin yüzde doksanı kapalı kapılar ardında işverenle «al gülüm ver gülüm» diyerek yapmaktadır. Sadece yüzlercesinden küçük bir örnek vermek icap ederse; Türk - İş'e bağlı sarı Petrol - İş sendikası Squibb İlaç Fabrikasında 1970 yılında 3 yıl için 260 kuruş ücret zammı almış; oysa, aynı işkolunda DİSK üyesi Kimya - İş sendikası Abott ve Pfizer İlaç Fabrikalarında saat ücretlerine 375 kuruş zam almıştır. Bu küçük örnek Türk - İş'in yabancı sermaye ve işbirlikçi patronlaın çıkarlarını ne derece gözettiğini anlatmak için yeterlidir. Türk - İş işçi sınıfının ekonomik mücadelesinde işçilerin en doğal hakkı olan Referandum konusunda da açılan kampanyayı bile duymazlıktan gelmektedir. Sadece bu konudaki tavrı bile rengini belli etmeye yeterlidir. Son söz olarak sarı Türk - İş, işçi sınıfı içinde işçi sınıfımızın Bağımsızlık ve Demokrasi mücadelesine karşı uzanmış bir hancerdir.



DİSK'E GELİNCE

Bugün 15 işkolunda 270.000 işçiyi çatısı altında birleştiren bu kuruluş, son zamanlarda yeni katılan birkaç sendikayla sayıca güçlenmişse de, nitelik olarak istenilen duruma ulaşmış değildir henüz. Nitelik olarak istenilen seviyeden kastımız: DİSK'in siyasi hayatta sözü edilir etkin demokratik bir güç olarak yerini alabilmesidir.

DİSK, 12 Mart döneminin faşist baskılarına rağmen işçi sınıfının ekonomik mücadelesini dürüst sendikacılık ilkeleri çerçevesinde sürdürmeye çalışmıştır. Bu dönemin ardından gelen 14 Ekim seçimleri sonrası nisbeten özgür ortamda ise işçi sınıfının bağımsız siyasi tavrı doğrultusunda etkin bir demokratik güç olması gerekirken, bazı yöneticilerin CHP'yi işçi sınıfının tek umudu olarak gösterme çabaları sonucu istenen politik çizgiyi izleyememiştir.

14 Ekim seçimlerinde bazı DİSK yöneticileri CHP'yi taktik olarak destekleme politikasını, CHP'nin peşinden sürüklenme biçiminde değerlendirip o yönde çabalarını yoğunlaştırdılar. Oysa, yapılması gereken CHP'ye oy vermeyi önermekle beraber CHP' nin işçi sınıfının gerçek temsilcisi bir parti olmadığı gerçeğini ve bu durumda olan bir siyasi partinin, işçi sınıfının kurtuluşu yolunda ciddi hiç bir atılım içinde bulunamayacağını bütün açıklığı ile dile getirmekti.

Bu yalnış eğilimlerin temelinde yatan;

Devamı 7'nci sayfada

İşçi sınıfı devrimin temel ve önder gücü

Baştarafı 8'inci sayfada

lesini barındırmaktadır. Toplumun en yoksul kitlesini teşkil eden yoksul köylülerin önemli bir kısmı, köy ile bağlarını koparmadan, yani köylü vasıflarını muhafaza ederek, yılın bazı aylarında ücretli olarak tarım, madencilik, ve sanayi işletmelerinde çalışmaktadırlar. Büyük tarım işletmeleri, muhtaç oldukları işgücünü, genellikle bu yoksul köylü yarı-proleterlerden sağlamaktadırlar. Mevsim işçiliği sözkonusu olmadığı halde, örneğin, ülkenin en büyük kömür işletmeciliğinin yer aldığı Ereğli havzasında olduğu gibi, madencilikte de işgücünün büyük kısmını bu yarı-köylü, yarı-proleter vasfını taşımakta olan emekçiler sağlar. Büyük şehirler dışındaki sanayi işletmelerinde de durum aynıdır. Örneğin en önemli sanayi bölgelerimizden biri olan İzmit körfezi sahilinde yerleşmiş bulunan fabrikalardaki işçilerin pek önemli bir kısmı, çevre köylerinde oturmaktadırlar. Bunlar, çalışma saatleri dışında, köylerine dönüp, kendi küçük tarım işletmeleriyle ilgilenebilmekte ve böylelikle köylü vasfını muhafaza etmektedirler.

Egemen çevrelerin bu alanda izlemekte oldukları politikanın işçinin yarı köylü niteliğini sürdürme politikası olduğu açıktır. Besbelli ki güdülen amaç, maden işçisinin, fabrika işçisinin tam işçileşmesine engel olmak, onun, küçük mülkiyetle bağlarını muhafaza ederek, proleter devrimci bilince ulaşmasını mümkün olduğu kadar geciktirmektir. Böyle bir politika, kapitalist işletmecilik açısından sakıncaları bir yana; güdülen gerici amacı da uzun vadede sağlayamaz. Türkiye'de, tarım nüfusunun üçte ikisinden fazlasının teşkil eden yoksul köylülük, en çok ezilen emekçi kitlesi olarak büyük bir devrimci gücü taşımaktadır. Türkiye köylülüğü, Batı Avrupa'nın burjuva demokratik devriminden nimetlenmiş olan ve çok defa tutucu bir eğilim gösteren orta köylüsünden çok farklıdır. Bu bakımdan ,işçinin köyle bağını muhafaza politikası, ona kısa vadede, bazı maddi avantajlar sağlayarak bilinçlenmesini bir ölçüde engellese bile, uzun vadede, sömürücülerin umduğunun tam tersi sonuçlar vermesi kaçınılmazdır. Çağımızda, emperyalizmin sömürü alanı olan ülkelerde yeralan devrimler, **işçinin köy ile bağının devrim yararına bir etken olduğunu göstermiştir.** Bu durumda, her işçi hareketi, köyde daha kolay yankı bulur ve her köylü hareketi işçiyi de ilgilendirir. Ve böylelikle devrimin devrimin şartı olan işçi - köylü ittifakı daha kolay kurulur.

ÖNÜMÜZDEKİ DEVRİMCİ ADIM VE İŞÇİ SINIFININ DEVRİMDE YERİ

Önümüzdeki devrimci adım, Türkiye'yi sosyalist devrim eşiğine vardıracak olan Millî Demokratik Devrimdir; hedef: tama bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye'dir. Türkiye'yi emperyalizmin sömürü alanı olmaktan kurtarmak için emperyalist vesayetine son vermektir. Emperyalizm ile milli bağımsızlığa aykırı iktisadi, siyasi, askeri vs. gibi bütün bağları koparmaktır. Emperyalizmin işbirlikçisi durumunda olan sermaye çevrelerinin sömürü alanlarını milleştirmektir. İşbirlikçi sermayenin müttefiki feodal mütegallibeyi köklü dönüşümlerle etkisiz hale getirmektir. İşbirlikçi asalak sınıfları sömürü alanından yoksun bırakmak, bunların ekonomimiz ve toplumsal hayatımız üzerindeki baskılarına son vermektir.

İşçi sınıfı emperyalizmin işbirlikçi sermaye çevrelerinin sömürüsüne ve onların müttefiki feodal mütegallibeye son vermekle, 1) **Emperyalizmin ve işbirlikçi sermayenin sömürüsünden ve baskısından kurtulur;** 2) **Dünya kapitalizmini, emperyalizmi zayıflatır;** 3) **Demokratik özgürlüklerine kavuşur;** 6) **İşçi - köylü temeline dayanan yurtsever güçlerin milli demokratik halk iktidarını kurar 4) Sosyalist Devrimin önündeki tüm engelleri temizler.** Onun içindir ki, işçi sınıfı, devrimin **temel** ve **önder** gücüdür.

Milli demokratik devrimin temel güçlerinin mevzilenmesi, devrimde hegomanya meselesi, devrimin kaderini tayin eden meselelerdir. Bilimsel sosyalizmin toplumsal şartlarımıza uygulanmasına göre Türkiye'de milli demokratik devrimin temel güçleri şöyledir:

Proleterya: devrimin temel gücü ve önderi.

Yoksul köylülük: devrimin sayıca en önemli hareket ettirici gücü, işçi sınıfının en güvenilir müttefiki, devrimin başlıca ordusu, ve bu üç vasfı dolayısıyla o da temel güç.

Devrime katılan tüm devrimci güçler, kendi sınıfsal çıkarları gereği, devrimde önderliği ele geçirmek ister. Devrimin sapmaksızın, zikzaklar izlemeksizin hedefine doğru gelişmesi, Milli Demokratik Devrimin tamamlanıp sosyalist devrim eşiğine gelinilmesi, devrimde işçi sınıfının ideolojik - politik ve örgütsel olarak önderliğinin gerçekleşmesine bağlıdır. Milli Demokratik Devrim ile Sosyalist devrim arasında Çin seddi yoktur. Bu bilimsel bir gerçektir. Ama bu bilimsel gerçeği tespit etmek, devrimde önderliği pazarlık konusu yapmak demek değildir. Bu gerçeği tespit etmek, devrimde önderliği gerçekleştirmek için proleter devrimciye yaraşır gerekli çalışmayı yapmayı görev kılar.

Milli Demokratik Devrimde çıkmaza sürüklenmenin tehlikesini önlemenin tek yolu, devrimde işçi sınıfının hegomonyasını (önderliğini) gerçekleştirmektir. İşçi sınıfı devrimcilerinin bütün çabaları bu yönde olmalıdır. Bu da lafla olmaz. İşçi sınıfının öncü birliği olan partinin, işçileri, yoksul köylüleri bilinçlendirip, örgütlendirmesi ile olur. Bu mücadelenin başarısı, devrimde önderliği tayin eder. Zafer, proleter devrimci çalışma metoduyla yakınlaştırılabilir.

Türkiye Emekçi Partisi Program Gerekçesi

Baştarafı 4'üncü sayfada

Bu devrim milli devrimdir, çünkü çözüme bağladığı çelişki Türkiye toplumunun tüm ulusal güçleri ile emperyalizm arasındaki çelişkidir. Ve bu devrim milli bağımsızlığı iktisadi alanda ve bütün alanlarda gerçekleştirmek için işbirlikçi kapitalistler sınıfının elindeki kaleleri millileştirir. Bu devrim milli devrimdir, çünkü sınıf çıkarı, köylülüğün ulusun bireyleri, özgür ve eşit vatandaşlar topluluğu durumuna gelmesini önlemekte olan, yani uluslaşmaya karşı olan feodal mütegallibenin, sömürü ve tahakküm alanlarını köklü demokratik dönüşümlerle ortadan kaldıracaktır. Feodal ve kozmopolit kültürü alt edip, ulusal devrimci kültürü egemen kılacaktır. Feodal bölünmeyi önleyip ülkenin toprak birliğini ve iktisadi yaşantı birliğini gerçekleştirecektir.

Bu devrim demokratiktir, çünkü toplumun ileri atılımı önünde engel olan, gericiliği durmadan üreten feodalizm batağını kurutacaktır. Feodal ilişkilere son verecek köylülüğün demokratik hak ve özgürlüklerini gerçekleştirecektir; Dil, Irk, Din farkı gözetmeksizin toplumdaki bütün bireylerin eşitliğini demokratik hak ve özgürlüğünü sağlayacaktır. Emperyalizmin özellikle Kürt halkı ile ilgili olarak oynamaya çalıştığı «böl ve yönet» oyununu bozacak; nerede belirirse belirsin, gerçek yurtseverliğin karşıtı olan şoven eğilimleri etkisiz kılacak, bütün çağdışı uygulamaları (asimilasyon vb.) tasviye olacaktır. Her bakımdan eşit ve özgür Türkiye cumhuriyeti vatandaşları topluluğuna yükseltilen Türkiye emekçi halkının bütün kesimlerinin kardeşlik, birlik ve dayanışmasını perçinleyecektir. Emperyalizmin ve onun hizmetindeki güçlerin anti - demokratik düzeni yerine, bütün milli sınıf ve zümrelerin, örgütlü olarak, katılacağı ve toplumun kaderinin tayininde rol oynayacağı gerçekten demokratik düzeni kuracaktır.

EMEKÇİ'den MEKTUP - Siyasi gazete onbeş günde bir yayınlanır. Sahibi: M. Lütfi KIYICI, Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Süleyman ASLAN. Adresi: Yerebatan Cad. 43/2, Sultanahmet/İST. - Dizgi - baskı: YELKEN Matbaası - Baskı tarihi: 25/2/1975.

EMEKÇİNİN KÖŞESİ

Baştarafı 6'ncı sayfada

sözü edilen yöneticilerin doğru devrimci düşünceyi benimsemede ve bunu uygulamadaki eksiklikleridir. DİSK yöneticileri kendi bilinç düzeyelerini yükseltebilmek için çaba göstermedikleri gibi, işçi sınıfının siyasi eğitimi meselesine de gereken önemi vermiyorlardı. Bu durumu örnekleyelim: DİSK in 1970 yılında yapılan Genel Kuruluna sunulan çalışma raporunda çeşitli masraflar için 220.000 lira ayrılmış ve harcanmışken, eğitim fonu adı altında yapılan harcamaların toplamı 800 liradan öteye geçememiştir.

Ama bütün bu olup bitenlere bakarak DİSK içindeki sendikaların hepsini aynı kefeye koymakda doğru bir tutum sayılmaz. Nasıl ki, DİSK ile Türk - İş'i aynı kefeye koymuyorsak; federasyon içindeki sendikaları da ayırdetmeyi bilmeliyiz. Bugün mevcut tutucu sendika yöneticileri ile onlara kıyasla daha ileri anlayışı temsil etme durumunda olanlar arasında sürdürülen bir mücadelenin var olduğu da gerçektir.

Ayrıca, Profosyonel sendikacılık ile İşçi sınıfı bürokratlığını birbirine karıştırıyorlar; Sendikal mücadele içinde kendini ispatlamış işçi kökenden gelme kişilere sendika kademelerinde görev verecekleri yerde çoğu durumlarda, bu yerlere ya niteliksiz, ya da yukarda sözünü ettiğimiz gibi nabza göre şerbet vermesini beceren kişileri getiriyorlar.

Böylece, hem işçi sınıfı mücadelesinin günlük işlerini gereksiz formalitelere boğuyorlar, hem de işçi bürokrasisi dediğimiz (Memur işçi) tiplerin yaygınlaşmasıyla sınıf mücadelesinin sulandırılmasına sebep oluyorlar.

işçi sınıfı devrimin temel ve önder gücü

Türkiye bugün emperyalist dünya sistemi içinde, sömürülen ülkeler safında geri bir tarım ülkesidir. Yurdumuz Türkiye, emperyalizmin sömürü mekanizmasının dişlilerine takılmıştır. Türkiye'de üretim araçlarının ve toprağın mülkiyeti özel mülkiyettir. Bu özel mülkiyet düzeni, emperyalizme bağımlı sınıflar olan işbirlikçi kapitalistler sınıfının ve feodal mütegallibenin özel mülkiyet düzenidir. Emperyalizmle ittifak halinde sömürü ve tahakkümlerini sürdüren egemen sınıflar bunlardır.

Feodal ilişkileri barındıran bağımlı kapitalizm şartlarında şehir ve köy emekçileri emperyalizmin ve işbirlikçi kapitalistlerin çifte sömürüsüne uğramaktadırlar. Bunun için de, artan toplam toplumsal zenginlikten işçiler ekonomik mücadele (ücret zammı) sonucu geçici bir pay almaktaysalar da, en çok sömürülen sınıf, işçi sınıfıdır.

Türkiye işçi sınıfı, sanayi ve tarım işçileri ile toplam olarak 4,5 milyona yaklaşmaktadır. Bunun 1,5 milyondan fazlası sigortalı ve sendikalıdır. İşçi sınıfının safları, günden güne yeni katılmalarla daha da sıklaşmaktadır.

Bu çifte sömürünün yoğunlaşması ve saflarının günden güne sıklaşması işçi sınıfının bilincini bilemekte ve işçi sınıfı ile sömürücüleri arasındaki sınıf mücadelesini keskinleştirmektedir. Büyük işçi yürüyüşü (1970 Haziran Olayları), faşizmi pretosto yürüyüşlerinde onbinler halinde işçilerin de yürümesi ve her geçen gün artan işçi direnişleri bu devrimci birikimin belirtileridir.

İşçi sınıfımız toplumun en üretken kesiminde yer almaktadır. İşçiler, onlar, yüzler, binler ve onbinler halinde üretim faaliyetinde bulunmaktadırlar. Bu durum işçilerin birlik disiplinine ve dayanışma ruhuna sahip olmalarını sağlamaktadır. Türkiye işçi sınıfı, ekonomideki yeri gereği toplumumuzun en devrimci sınıfıdır. Bunun için de en ileri toplum biçimi olan ve kendi kurtuluşunu gerçekleştirecek olan sosyalizme geçişi kendi sınıf çıkarı gereği sayar. İşçi sınıfının sosyalist düzenin kurulmasıyla «kaybedecek yalnız zincirleri» vardır. Bunun içinde sosyalizm, asıl işçi sınıfının düzenidir. Bu bakımdan, demokratik devrim aşamasında olsun, sosyalist devrimde olsun, işçi sınıfının sonuna kadar devrimci sınıf olarak, devrimci çizgiyi izlemesi ve tarihi gelişmeye damgasını vurması kaçınılmaz bir şeydir.

İŞÇİ SINIFININ TARİHİ GÖREVİ

Türkiye işçi sınıfının hala büyükçe bir kısmı «kendiliğinden sınıf» (henüz sınıf bilincine ermemiş) bilinçlenip, kendi sınıfına sahip çıkması yolunda daha çok savaşlar vermekle yükümlü bulunduğu bir gerçektir. Türkiye işçi sınıfının bilinçlenmesini, kendisi için sınıf niteliğine bürünerek **tarihi görevini** yerine getirmesini geciktiren etkenler arasında şunları zikredebiliriz 1) Türkiye'nin tarihinde hiç bir zaman gerçek bir kapitalist gelişme görmemiş olması. 2) Feodal ilişkilerle bağdaştırılmaya çalışılmış olan bağımlı kısır bir kapitalist ekonomide (6 milyonu bulan açık ve gizli işsizler ordusunun baskısı gibi etkenlerle) işçilerin sürekli olarak işsiz bırakılma, aç kalma tehditleri altında tutulması. 3) Sanayi işçilerinin önemli bir kısmının yarı - köylü vasfını muhafaza etmesi ve köyle bağlarını sürdürmeleri. 4) Şehir ve köy arasındaki uçurumun derinliğidir.



Nedir Türkiye işçi sınıfının bu tarihi görevi? 1) Durumu gereği toplumun en yüksek bilinçlenme ve örgütlenme gücüne sahip en devrimci sınıf olarak, yığınsal bilinçlenme sürecini, kendisinden, bu bakımdan çok daha elverişsiz durumda olan öteki devrimci güçlere kıyasla, daha önce tamamlamak, **mesleki ve siyasi örgütlenmede başı çekmek.** 2) Kendi öncü birliği niteliğindeki proleter devrimci **partiyi yığınlarla en sıkı bağları bulunan bir örgüt durumuna ulaştırmak.** 3) Bu partinin çatısı altında yalnız işçi sınıfının değil, yarı - proleter kitlelerin de, yoksul köylülerin de öncü vasfını taşıyan en bilinçli; en fedakar, en yiğit unsurlarını toplamak ve böylelikle **proleter devrimci partiyi şehir ve köy emekçilerinin mücadele örgütü durumuna getirmek.** 4) Küçük burjuvazinin yoksul köylüden gayrı (orta köylü, zanatkâr, esnaf, memur ve aydın) unsurlarının **devrimci bilinçlenme ve örgütlenmelerine yardımcı olmak.** 5) Bütün devrimci sınıf ve zümreler arasında işçi - köylü ittifak temeli üzerinde kurulu bir devrimci güçbirliğini gerçekleştirmek, **bu güçbirliğinde önderliğini sağlamak.** 6) Bütün devrimci güçlerin mücadeleye katılmasıyla ilkönce milli demokratik devrimi yapmak, **bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye'yi gerçekleştirmek. 7) Ardından sosyalist devrimi gerçekleştirmek.** Türkiye insanının gerçek mutluluğu tadacağı, **insanın insan tarafından sömürülmediği, sınıfsız ileri toplum biçimini yaratmak.** Budur, genel çizgileriyle Türkiye işçi sınıfının tarihi görevi.

İŞÇİ SINIFININ MESLEKİ ÖRGÜTLENME DURUMU

BUGÜN Türkiye'de işçi sınıfının bilinçlenme düzeyini yansıtan mesleki örgütlenme bakımından durumunu da kısaca incelemenin gereği var:

Emekçi sınıflar arasında her şeye rağmen, en yüksek bir örgütlenme düzeyine varmış olan sınıf, işçi sınıfıdır. Dört milyonun üzerindeki işçinin, yaklaşık olarak bir buçuk milyondan fazlası sendikalarda birleşmiştir. Sendikalı işçilerimizin hala büyük çoğunluğunu sarı sendikacılığın boyunduruğu altında olmasına rağmen bu gerçek tespit edilip, üzerinde düşünülmelidir. Ama öte yandan Türkiye işçisinin hala kendilerinin kurduğu namuslu sendikalar içinde birleşme mücadelesi içinde oldukları da bir gerçektir.

Sendikacılığımız yakın geçmişte ilginç aşamalardan geçmiştir. 1946 yılında, sınıf esası üzerinde örgütlenme imkanının doğması üzerine 600 ü aşkın sendika kuruldu. Bu işçi sınıfının kendi siyasi örgütünü kurmasını engellemek için 141 ve 142 maddeler yerli yerinde kaldığı halde gerçekleştirildi. Zamanın CHP iktidarı, genel çizgileriyle sağcı ana muhalefet partisi DP ile emperyalizme yaranma ve irticaa taviz yarışına girişmiş bir iktidar olarak, provakasyonlara başvurdu ve bu sendikaları kapattı. Ama işçi sınıfının, her şeye rağmen, meslek örgütleri içinde birleşmeye kararlı olduğunu gören egemen çevreler, kısa bir süre sonra, emirlerindeki devlet kurumlarından da faydalanarak, sendika kurma işini bizzat kendileri ele aldılar. Daha sonra Amerikan sendikacılık uzmanları da (ki bunlardan başta gelenlerinin CİA ajanları oldukları Amerikan basınında açıklanmıştır) bu işe katıldılar. Tezgahlanan şey, sarı sendikacılığın geri bırakılmış ülkelere has biçimiydi. O gün bugün hala çoğunluk olarak sarı sendikacılığın egemenliği tam anlamıyla yıkılamamıştır. Amerikan devşirmesi gangster sendikacı tipi, sarı sendikacılık oyununun baş aktörü hala geniş ölçüde sahnede yerini muhafaza etmektedir. Türkiye işçisini namuslu sendikacılığa kavuşturma görevi, henüz başarılması gereken, önümüzdeki bir görevdir. Sendika saflarında olsun, saflar dışında olsun, gittikçe güçlenen işçi direnişleri, sendikal özgürlük hakkı için işçilerin günden güne artan eylemleri, Türkiye işçisinin bu görevin bilincine varmakta olduğunu göstermektedir.

YARI - PROLETERLER

Bağımlı, kısır kapitalist ekonomisiyle Türkiye, kalabalık bir yarı-proleterler kit-

Devamı 7'nci sayfada